

то постепенно обистряща се, като очистваща се до най-христоматийното и конститутивното, като бавно, неявно, неафиширано съзряване, чието следствие са разтърсващите преломни в изказа на поета, сме склонни да видим и стихотворението „Чудак“ не като подсказващо предначало на *втория период*, а по-скоро като творба-завършващ етап. В „Чудак“ изкристализира и бива постулиран в портрет със строго емблематични черти („поглед мътен“; „усмивка странна и зловеща“; „изпити, хлътнали страните“; „по мрачен лоб чърти дълбоки“) натурпаното в подстъпа, в изображението на героите-*странници*, на *немилите-недраги избраници, сам-сами в света*. Поради това портретуването на *чудака* от едноименната творба с неповторимите белези на романтичното лице²⁶, отпращайки към най-ранни и сякаш забравени от самия поет текстове, разкрива не друго, а тъкмо своята повторимост и типичност за „почерка“ на Яворов. Следователно, у най-ранния Яворов са доловими податките за оформяне на една типична характерология на лирическия персонаж. Под въздействието на чужди поетически образци зададената вече характерология започва да се задълбочава, да доминира, демонстративно да се експлицира в текста, например: „От други свят съм аз – не си виновна ти.“ („Не си виновна ти“, 1906). Естествено, при отявлената експликация на героя-обитател на *там-пространството*, се образува и демонстративно символичен възел: *аз (ледени мечти; ясна самота; хладен блян; приоблачен мраз) – ти (дете на прах-земя; прашни мечти; сажди на страстта)*. „Не си виновна ти“ е безспорно парадигматичен текст: *чудакът* априорно е обособен, извисен над битовата емпирия. Четен обаче през творбите „На родоските заточеници“ (*не са от тоя вече свят*) и „Не дирих радости в живота“ (*Не дирих ветрица и прах*), този текст не само разкрива единството в употребата на Яворовата поетическа символика, но също така и постепенността, етапността в нейното усвояване-конституиране, формирането на нейната, така или иначе, устойчива се-